

зували за разпространяване на невѣрни и тенденциозни съобщения.¹⁾

Гърцитѣ разпространявали заповѣди и съобщения съ куриери. Съ куриери си е служилъ и Симеонъ за отнасяне официалнитѣ нареждания и известия до областнитѣ управители, тъй като държавата била раздѣлена на области-жупи. Областнитѣ управители-жупани или владалци пъкъ отъ своя страна съобщавали на народа посрѣдствомъ викачи (глашатаи) ония сведения, на които трѣбвало или могло да се даде гласностъ.²⁾ Въ срещитѣ си съ познати куриеритѣ, естествено, не можели да не разправятъ за онова, което ставало въ Преславъ или се говорѣло тамъ. Съ куриери си служели и предшественицитѣ на Симеона. По този начинъ отъ уста на уста се разпространявали вести изъ общественя животъ, политически и мѣстни новини.

Презъ Симеоновата епоха, изглежда, срѣдствата за разпространение на съобщения и новини не сж взели по-свършена форма отъ устното предаване, въпрѣки създаването на българска книжнина и развитието на просвѣта и култура, което прави необходимо поддържане на връзки съ чужбина. Хроники, исторически или други съчинения, които сж били превеждани отъ грѣцки или съставяни по грѣцки образецъ въ Симеоново време или по-късно, не може да се причислятъ къмъ заченкитѣ на журнализма, защото тѣ, както и изобщо цѣлата литература отъ тази епоха, иматъ исторически или строго религиозенъ характеръ, не излагатъ съвременни случки, не служатъ за информиране или за разпространяване на обща просвѣта, поука, култура, като първитѣ календари или поучителнитѣ списания, а се създаватъ за улеснение при богослужението, да служатъ за проповѣди, поучителни слова, беседи, като помагала, необходими за затвърдяване на християнството въ България.³⁾ Нито хрониката на антиохиеца Йоанъ Малала, която започва отъ

¹⁾ Когато Крумъ умрѣлъ на 3. IV. 814 г., византийскитѣ императоръ Лъвъ V разпратилъ по провинцията да разпространятъ следното невѣрно съобщение: „Азъ намѣрихъ българитѣ близо до столицата и съ своето благоразумие, храбростъ и разпоредба, като подстрелихъ първия измежду тѣхъ, всички прогонихъ; по тоя начинъ умрѣ той нашиятъ врагъ“. (Златарски, История на бѣлг. държава, томъ I, часть I, стр. 281).

²⁾ С. С. Бобчевъ (Държавно-обществ. и юридически строй на Царъ Симеонова България, „България 1000 години“, стр. 79) съобщава за сжществуване на глашатаи, чрезъ които били свиквани народнитѣ събори.

³⁾ Д. Мишевъ („Възраждане чрезъ печата“, сб. България 1000 години, стр. 602) се опитва да причисли хроникитѣ на Йоанъ Малала, Манасия, Симеоновия сборникъ къмъ предвестницитѣ на журнализма.